

Vrij naar Edward Dennett

Het leven van Maria Magdalena

Een beknopte bijbelse biografie

Lucas 8 e.a.p.

1. Haar bekering

Als het vermoeden juist is dat Magdalena betekent 'uit Magdala', dan was deze Maria een vrouw die was opgegroeid aan de oevers van het meer van Galilea. De mededelingen in Lucas 23:49 en 55, die zeker ook op Maria Magdalena betrekking hebben (zie Luc. 8:2-3), tonen duidelijk dat ze uit Galilea kwam. Dit bevestigt bovengenoemde gedachte. Als dit juist is, dan is de vereenzelviging van Maria Magdalena met Maria van Betanië door sommige schrijvers totaal ongegrond. En het is evenmin juist haar te vereenzelvigen met de vrouw die een zondares was, die de voeten van de Heer waste met haar tranen en afdroogde met haar haren, Zijn voeten kuste en ze zalfde met balsem, zoals Lucas 7 dit vermeldt.

Als we de evangeliën nauwkeurig onderzoeken, wordt duidelijk dat de vrouw die een zondares was, Maria van Betanië en Maria van Magdala drie verschillende personen waren. Er is ook onderscheid tussen de zalving van de Heer in Lucas 7, en de latere zalving die we vinden in Matteüs 26, Marcus 14 en Johannes 12. Er zijn inderdaad overeenkomsten, dat kan ook niet anders. Maar het zijn verschillende gebeurtenissen met een heel verschillend karakter. Als we de geest van deze geschiedenissen proeven, dan zien we onmiddellijk dat het om verschillende zielstoestanden en trappen van geestelijke groei gaat.

In Lucas 8 wordt Maria Magdalena de eerste keer genoemd. We laten dit gedeelte nu in z'n geheel volgen om de betekenis ervan goed te begrijpen: *'En het*

gebeurde daarna, dat Hij rondreisde door stad en dorp, terwijl Hij predikte en het evangelie van het koninkrijk Gods verkondigde, en de twaalfen waren met Hem. En enige vrouwen die van boze geesten en ziekten genezen waren: Maria, Magdalena geheten, van wie zeven boze geesten uitgevaren waren, en Johanna, de vrouw van Chusas, rentmeester van Herodes, en Susanna, en vele anderen, die Hem dienden met haar goederen' (vs. 1-3).

In deze korte mededeling vinden we het eigenlijke onderwerp van dit hoofdstuk: namelijk de dienst van het woord, de blijde boodschap van het Koninkrijk van God, samen met de gevolgen ervan voor de mensen dankzij de kracht van God. Maria Magdalena is het eerste voorbeeld daarvan. Na de twaalfen wordt zij het eerst genoemd. Haar oorspronkelijke toestand was uiterst schokkend. Ze was bezeten geweest door zeven boze geesten en stond dus helemaal onder demonische invloeden. Hoe het zover was gekomen, of hoe deze satanische macht zich openbaarde, wordt niet gezegd. Maar het is nauwelijks denkbaar dat Satan zo'n macht over iemand kan krijgen, tenzij hij of zij zich overgeeft aan een leven vol zonde en schuld. En de geschiedenis van de bezetene in dit hoofdstuk toont de vreselijke gevolgen van een leven onder de volkomen heerschappij van Satan. Maar het feit dat hier wordt genoemd, geeft voldoende aan wat de toestand van deze vrouw was. Zeven demonen hadden woning gemaakt in de persoon van Maria Magdalena, en zó was ze het werktuig geworden van hun boze macht. Misschien hebben de mensen haar een gevaarlijke krankzinnige genoemd en haar gemedend. In elk geval was ze een afschrikwekkend figuur, de speelbal van haar eigen onbeheerste hartstochten, hopeloos verloren en ellendig.

Maar Gods oog rustte op dit arme, onreine en verwoeste leven, in overeenstemming met Zijn eeuwige raadsbesluiten van genade in Christus. En op het tijdstip dat Hij had bepaald, kruiste haar weg die van de Heer Jezus. Want zij was één van die verlorenen, die Hij kwam zoeken en zalig maken. We lezen niet waar Hij haar vond. Maar we weten wel dat Zijn voeten vaak de oevers van het meer van Galilea betraden. En Magdala was niet zover van Kapernaüm, waar de Heer soms woonde tijdens Zijn dienstwerk (zie Marc. 2:1).

Toen Hij deze arme verstotene ontmoette, wierp Hij door Zijn machtswoord de zeven demonen uit. Zo verlost Hij haar van de macht van de duisternis en bracht haar over in het Koninkrijk van God, dat Hij kwam verkondigen. Heerlijke verandering! Eerst was ze een slavin van Satan en stond ze onder zijn bevel, hoe vreselijk en zondig dat ook mocht zijn. Met ziel en lichaam was ze onderworpen aan zijn boze invloed. Maar nu was ze overgebracht in die heerlijke kring waar de genade heerste, waar God werd verheerlijkt, en waar ze aan de voeten van de Heer Jezus zat, gekleed en goed bij haar verstand. Het was werkelijk een overgang

uit de duisternis in het licht, uit de slavernij in de vrijheid. En we zijn ervan overtuigd dat zij haar Verlosser met grote dankbaarheid heeft geprezen. Wat een heerlijke verandering! Eerst hadden zeven demonen haar in hun greep, maar nu bezat de Heer Jezus haar hart. Hij woonde nu in haar en was het Voorwerp van haar liefde en toewijding. Voortaan volgde ze Hem.

Het eerste resultaat van het woord van de Heer was dus verlossing, het tweede was toewijding aan Hem. We hebben gelezen dat de twaalven bij Hem waren en enkele vrouwen die van boze geesten en ziekten genezen waren. Maria Magdalena wordt dan als eerste genoemd. Zij was dus één van hen die het voorrecht hadden de Heer te mogen vergezellen op de reizen die Hij ondernam om het evangelie te prediken. Hoe kwam ze zo in Zijn gezelschap, en had ze als het ware een voorsmaak van het geluk van hen die later het Lam zullen volgen waar Hij ook heengaat (Openb. 14:4)? Het antwoord op deze vraag is eenvoudig: ze werd aangetrokken door de genade van haar Verlosser. Het is immers een kenmerk van het evangelie naar Lucas, dat de machtige stroom van de genade die van onze Heer en Heiland uitging, helemaal bezit nam van de mensen die ermee in aanraking kwamen. De genade verlostte hen van hun smarten en voorzag in hun behoeften; zo werden ze losgemaakt van alles wat hen kon verhinderen om Hem na te volgen. Een ander voorbeeld daarvan hebben we in Levi, die van alles werd losgemaakt door de roepstem van de Heer om Hem als een toegewijde discipel te volgen. Deze voorwerpen van Zijn genade konden niet buiten Hem, want Hij was alles voor hun hart. Zo was het ook met Maria Magdalena.

Het enige dat haar vervulde vanaf de dag van haar redding was intense liefde voor *Hem*. Ze had Hem lief, die haar het eerst had liefgehad (1 Joh. 4:19). En liefde vindt alleen voldoening in de nabijheid van de persoon op wie zij zich richt. Daarom was Maria Magdalena in de nabijheid van Jezus. Ze was bij Hem, toen haar hart overstroomde van blijdschap vanwege haar verlossing uit de macht van de satan. Ze was bij Hem in de moeiten van Zijn pelgrimsleven. En ze bleef ook bij Hem in de dag van Zijn verwerping. Met een aanbeddend hart *bleef* ze bij Hem, omdat haar ogen waren geopend voor de heerlijkheid van Zijn Persoon.

Ongetwijfeld moest ze nog veel leren, zoals we in het vervolg van haar geschiedenis nog hopen te zien. Maar ze verkeerde nu in het gezelschap van Gods geliefde Zoon, die het Middelpunt was van al Gods gedachten en raadsbesluiten. Ze was verblijd in Hem, in Wie God Zelf Zich verheugde. Hij was het unieke kanaal van zegen op aarde, en zij was in Zijn gezelschap. Wat een plaats, waarmee niets op aarde te vergelijken viel. En die plaats mocht Maria Magdalena samen met anderen innemen, terwijl zij in Zijn nabijheid verkeerden.

Er is nog een ander resultaat van de openbaring van Christus aan haar hart door Zijn woord. Na de opsomming van de namen van Maria van Magdala en Johanna, de vrouw van Chusas, rentmeester van Herodes, en Susanna, volgt er nog: '(...) en vele anderen, die Hem dienden met hun bezittingen'. Deze laatste zin heeft, denk ik, betrekking op al de vrouwen die hier worden genoemd. En dan behoorde Maria Magdalena dus ook tot hen die het voorrecht hadden zo'n heerlijke dienst te mogen verrichten. Twee dingen vloeien hieruit voort. In de eerste plaats de erkenning dat Maria zelf volkomen aan de Heer toebehoorde, en in de tweede plaats dat alles wat zij bezat Hem ter beschikking stond. Zij kon Hem dienen met haar bezittingen. Deze dingen laten ons zien hoe volkomen zij was verlost uit de macht van de vijand, en hoe volledig zij de rechten van haar Verlosser erkende.

Een ander voorbeeld hiervan zien we in het geval van de schoonmoeder van Simon, die door een zware koorts was bevangen. In antwoord op het dringende verzoek van de omstanders bestrafte de Heer de koorts, 'en deze verliet haar; en zij stond onmiddellijk op en diende hen' (Luc. 4:39). Wij mogen ons wel afvragen of wij deze voorbeelden van Maria Magdalena en van de schoonmoeder van Simon navolgen. Want zo zou het begin van het nieuwe leven van iedere pasbekeerde eruit moeten zien. Niet het einde, dat pas na jaren van onverschilligheid en droevige ervaringen wordt bereikt, maar het *begin*. Ons christelijk leven zou dan heel wat gelukkiger zijn, en ons getuigenis voor Christus zou dan helder stralen in de duisternis van onze omgeving.

Als onze overdenking van het voorbeeld van Maria Magdalena dit bevordert, is dat mooi. Maar om het Woord van God krachtig in onze harten te laten werken, moet het licht ervan kunnen schijnen op alle hindernissen voor onze toewijding aan de Heer. En dan moeten we om genade bidden om die veranderingen te veroordelen en weg te doen. Dan zijn we vrij om met blijdschap in de tegenwoordigheid van de Heer te leven, Zijn gevoelens te leren kennen en Zijn liefde te bewonderen. Dan zullen we Hem volgen waar Hij ons zal leiden, en zullen we Hem dienen naarmate Hij ons dit voorrecht schenkt en de gelegenheid ertoe geeft.

2. Bij het kruis en het graf van Jezus

Vanaf Lucas 8 horen we niets meer over Maria Magdalena, tot op de kruisiging van onze gezegende Heer. Alle evangelisten – hoewel Lucas haar naam niet noemt – vermelden dat ze getuige was van het sterven van de Heer, of in elk geval van de gebeurtenissen in verband met Zijn sterven. En waar we haar ook zien in deze laatste dagen samen met andere vrouwen, haar naam wordt telkens het eerst genoemd. Behalve in één situatie, namelijk in het evangelie naar Johannes, waar de moeder van Jezus op de voorgrond staat: 'En bij het kruis van Jezus stonden Zijn moeder en de zuster van Zijn moeder, Maria de vrouw van Klopas, en Maria Magdalena' (Joh. 19:25).

Hier denkt de Heer in de eerste plaats aan Zijn moeder, en wat is dat mooi! Want nu Hij het werk heeft volbracht dat God Hem te doen had gegeven, wilde Hij haar toevertrouwen aan de zorg van de geliefde discipel. In Matteüs en Marcus daarentegen staat Maria Magdalena op de voorgrond, ze wordt daar als eerste genoemd. Hieruit blijkt wel dat de Heer haar toegewijde liefde heeft opgemerkt. Alleen Lucas spreekt tweemaal in het algemeen over 'de vrouwen die Hem van Galilea waren gevolgd' (Luc. 23:49, 55). Maar omdat Maria Magdalena door Matteüs met name wordt genoemd onder de vrouwen die Jezus waren gevolgd van Galilea om Hem te dienen (Matt. 27:55-56), weten we dat ze hoorde bij de groep waarover Lucas spreekt.

We hebben geen beschrijving van de reizen waarop, zoals al eerder opgemerkt, Maria Magdalena en de andere Galileese vrouwen Jezus vergezelden. Maar het staat vast dat ze bij Hem waren tijdens Zijn laatste bezoek aan Jeruzalem, toen Hij op het punt stond Zichzelf door de eeuwige Geest onberispelijk aan God op te offeren. Wat een voorrecht was het voor deze toegewijde gelovigen, Zijn woorden te horen en Zijn gezicht te zien tijdens de laatste weken van Zijn leven op aarde! Maar ze worden pas genoemd toen het einde gekomen was, want de Geest van God hield Zich niet met hen en hun voorrechten bezig. Heel de hemel, kunnen we wel zeggen, vestigde de aandacht toen op het Lam dat de zonde van de wereld wegneemt. Maar toen het grote verzoeningswerk was volbracht, wilde de Heilige Geest de trouw van Maria Magdalena en de vrouwen die bij haar waren opmerken en laten optekenen.

Waarom stond Maria Magdalena eigenlijk bij het kruis? Vanwege haar liefde voor Hem die haar had verlost uit de slavernij van de satan. Jezus bezat haar hart en dat trok haar naar iedere plaats waar Hij heenging. Dat was de reden dat ze bij Hem wilde zijn in Zijn dood, zoals ze bij Hem was geweest in Zijn leven. Tweemaal

krijgen we een blik van haar bij het kruis, eenmaal voor Zijn dood en eenmaal daarna. Alleen Johannes noemt als eerste de moeder van de Heer: 'En bij het kruis van Jezus stonden Zijn moeder en de zuster van Zijn moeder, Maria de vrouw van Klopas, en Maria Magdalena' (Joh. 19:25).

De geliefde discipel hoorde ook bij deze kleine groep. Eerst waren alle discipelen gevlucht. In de angst van dat ogenblik, toen het uur van Zijn vijanden en van de macht van de duisternis was aangebroken, hadden allen de Meester verlaten en waren gevlucht. Maar Johannes herstelde zich van deze vrees. En Simon Petrus ook enigszins, want hij 'volgde Hem op een afstand tot aan de voorhof van de hogepriester, en nadat hij naar binnen gegaan was, zat hij bij de dienaren om de afloop te zien' (Matt. 26:58). Maar Petrus ging helaas naar binnen in vertrouwen op zijn eigen kracht; en ondanks de waarschuwing die hij had gekregen viel hij in de vreselijke zonde van de verloochening van zijn Heer.

Maar van de andere discipelen horen we niets. Hoe goed moet het dus voor het hart van de Heer zijn geweest om deze vier getrouwen in Zijn nabijheid bij het kruis te zien staan. Wat een smart was het voor Hem geweest toen de drie discipelen die Hij speciaal had uitgekozen, niet in staat waren een uur met Hem te waken in de hof van Getsemane. Maar nu werd Hij vertroost door het zien van deze vier volgelingen, die de kracht ontvingen om de macht van de boze te weerstaan – die op dat moment schijnbaar onoverwinnelijk was. Deze vier kregen de kracht om hun eigen onuitsprekelijke verdriet te overwinnen bij het aanschouwen van Zijn smart en lijden. Alle gevaren die er waren, overwonnen ze door hun intense liefde voor Hem, die alles voor hun hart geworden was. Ze hadden maar één verlangen: bij Hem te zijn en Hem te zien.

Maar speciaal Maria Magdalena is het onderwerp van onze overdenking. We kunnen nu dus niet stilstaan bij de bijzondere genade die de stervende Heiland aan Zijn moeder Maria bewees door haar op te dragen aan de zorg van de geliefde discipel. We hebben daar al op gewezen in onze overdenking van het leven van Maria, de moeder van de Heer. We houden ons nu bezig met Maria Magdalena, uit wie Jezus zeven demonen had uitgeworpen. En we willen vooral wijzen op de betekenis van de plek van Maria Magdalena bij het kruis. We hebben al opgemerkt dat ze daar was, doordat haar liefde voor de Heer haar hier bracht. Zelfs de jongste gelovige zal dat begrijpen. Deze plaats was dus het bewijs van haar volkomen toewijding. Ze zou inderdaad met recht de woorden van Ittai kunnen spreken, die tegen David zei: 'Zo waar de Heere leeft, en zo waar mijn heer de koning leeft, overal waar mijn heer de koning zal zijn, ten dode of ten leven, daar zal voorzeker uw dienaar zijn' (2 Sam. 15:21).

Dit was in feite de taal van het hart van Maria Magdalena, toen ze daar stond bij het kruis en haar Heer zag lijden. Maar er is nog iets, als het gaat om de betekenis hiervan voor onszelf. De dood van Christus heeft twee aspecten. In Zijn dood verheerlijkte Hij God in alles wat Hij is, en dit vormde de grondslag van de verzoening, de rechtvaardige basis voor de redding van Zijn verlost. Maar aan de andere kant mogen we Zijn dood zien met betrekking tot onszelf in deze wereld. De apostel Paulus spreekt hiervan als hij zegt: 'Weet u niet, dat zovelen wij tot Christus Jezus gedoopt zijn, wij tot Zijn dood gedoopt zijn?' (Rom. 6:3). En hij toont dat hij de waarheid hiervan voor zichzelf had begrepen toen hij schreef: 'Ik ben met Christus gekruisigd' (Gal. 2:20).

Op deze wijze vereenzelvigde Maria Magdalena zich ook met de dood van Christus, door haar plaats bij het kruis in te nemen – evenals degenen die bij haar waren. Ze beseftte nog niet de volle betekenis van haar daad, maar toch was het zo. Want ze was gestorven voor de hele wereld, en de wereld was gestorven voor haar, terwijl Hij die daar voor haar ogen op het kruis hing haar leven was. Dit is in feite een voorbeeld van de normale positie van de christen, en we mogen onszelf wel afvragen in hoeverre we hieraan beantwoorden.

Nu we op de diepe betekenis hebben gewezen van de positie die Maria Magdalena innam bij het kruis, willen we verder niet proberen door te dringen in de wisselende gevoelens die haar hart en dat van hen die bij haar waren vervulden. Eén ding was zeker. Ondanks de duisternis waarin ze waren gehuld, was Hij voor hen volkomen het Voorwerp van hun geloof. Er was geen enkele twijfel aangaande Zijn Persoon, die hun harten kon verontrusten. In Zijn sterven was Hij juist kostbaarder dan ooit voor hen. We zouden haast zeggen dat het voornaamste gevoel dat hen beheerste de gemeenschap met Zijn lijden was. Misschien sprak Zijn lichamelijk lijden het meest tot hen op dat moment. In elk geval zijn we er zeker van dat hun vurige liefde voor de geliefde Lijder hen ertoe bracht mee te lijden en zich te vereenzelvigen met heel Zijn toestand – voor zover ze die begrepen.

Als we in dit verband Psalm 22 lezen, begrijpen we beter wat deze toegewijde gelovigen zagen, terwijl ze eerbiedig luisterden naar de woorden die van Zijn lippen kwamen. Sterke stieren van Basan omringden Hem, ze sperden hun mond tegen Hem open als een verscheurende en brullende leeuw. En Hij? Hij werd uitgestort als water. Al Zijn beenderen waren ontwricht. Zijn hart werd als was, het smolt in Zijn binnenste. Zijn kracht verdroogde als een potscherf en Zijn tong kleefde aan Zijn gehemelte. In die omstandigheden zei Hij tegen God: 'U legt Mij neer in het stof van de dood' (Ps. 22:16).

En nog meer lijden was Zijn deel. Maar we willen nu niet verder lezen over de honden die Hem omsingelden en de bende boosdoeners die Zijn handen en voeten doorstaken. Ieder kan deze Psalm zelf lezen en nadenken over de bijzonderheden, om zo enigszins de betekenis van dit tafereel op Golgota te begrijpen dat zich voor de ogen van Maria Magdalena afspeelde. 'Gezegende Heer! Alle hoop van deze vier volgelingen, en al onze hoop is gegrond op Wie U bent en op Uw lijden op het kruis. En wij prijzen U, onze God en Vader, dat wij niet alleen weten dat dit zo is, maar dat U onze voeten ook hebt geplaatst op deze Rots der eeuwen. Door Uw genade erkennen wij met blijdschap dat er geen andere grondslag is waarop wij voor Uw aangezicht rusten dan Christus en Zijn volbrachte werk. We prijzen U hiervoor nu, en zullen dat doen tot in eeuwigheid. Amen'.

De tweede blik die we van Maria Magdalena krijgen in verband met het sterven van Christus, maar nu hierna, vinden we in de eerste drie evangeliën. Het is eenvoudig een algemene mededeling dat – en we citeren nu uit Matteüs – bij het kruis 'vele vrouwen waren, die op een afstand toezagen, die Jezus waren gevolgd van Galilea om Hem te dienen; onder wie was Maria Magdalena en Maria, de moeder van Jakobus en Joses, en de moeder van de zonen van Zebedeüs' (Matt. 27:55-56). Hieruit blijkt dat Maria Magdalena zich nu had teruggetrokken van de plek dichtbij het kruis en zich bij de andere vrouwen had gevoegd die Jezus waren gevolgd van Galilea.

Toen de Heer Zijn moeder toevertrouwde aan de zorg van de geliefde discipel, nam deze haar van dat uur af in zijn huis (Joh. 19:27). Als dit betekent dat hij het onmiddellijk deed, dan was dit waarschijnlijk het moment waarop deze kleine groep toegewijde gelovigen uiteenging – misschien zelfs op aanwijzing van de Heer – en waarop Maria Magdalena en Maria, de vrouw van Klopas, teruggingen naar de plaats waar de andere vrouwen uit Galilea stonden. Dit was van verre, op een afstand van het kruis, maar wel zodanig dat ze konden zien wat er gebeurde. Lucas zegt: 'En al Zijn bekenden stonden op een afstand, ook de vrouwen die Hem waren gevolgd van Galilea, en zagen dit aan' (Luc. 23:49).

En wat ze zagen, kunnen we opmaken uit een vergelijking van de evangeliën. Ze hoorden de beschimpingen van de voorbijgangers, die het hoofd schudden en zeiden: 'U die het tempelhuis afbreekt en in drie dagen opbouwt, verlos Uzelf, als U Gods Zoon bent, en kom van het kruis af!' (Matt. 27:40). Ze hoorden de spot van de overpriesters, de schriftgeleerden en de oudsten, die zelfs woorden uit Psalm 22 citeerden, waardoor ze onbewust de Schrift vervulden. De misdadigers die met Hem waren gekruisigd, deden ook mee met de algemene spot. De soldaten verdeelden Zijn kleding door het werpen van het lot. En er kwam

duisternis over het hele land tot het negende uur toe. Verder riep onze Heer Zelf tweemaal met luider stem, de eerste maal onder de zware last van het door God verlaten zijn, en de tweede maal toen Hij Zijn geest overgaf. En zelfs de aarde beefde en de rotsen scheurden¹. Deze dingen, of sommige van deze dingen, zagen Maria Magdalena en de andere vrouwen terwijl ze op een afstand stonden en met treurende ogen en gebroken harten toekeken.

En wat moet onze Heer, die aan het kruis was genageld, Zelf hebben gevoeld? Het antwoord wat betreft Zijn gevoelens in verband met het lijden van de kant van de mens, vinden we in deze bede: 'Nader tot Mijn ziel, bevrijd haar; verlos Mij omwille van Mijn vijanden. Ú kent Mijn smaad en Mijn schaamte en Mijn schande; allen die Mij benauwen, zijn U bekend. Smaad heeft Mijn hart gebroken en Ik ben zeer zwak. Ik heb gewacht op medeleven, maar het is er niet, op troosters, maar Ik heb ze niet gevonden' (Ps. 69:19-21). Zeker Heer, Uw vijanden hadden hun hart verhard en toegesloten voor elk medelijden. Er was niemand, behalve de misdadiger die naast U hing, die op dat moment de heerlijkheid van Uw Persoon en van Uw toekomstige Koninkrijk zag. Zelfs niet de vrouwen die U van Galilea waren gevolgd, ook Maria Magdalena niet. Ze hadden U wel lief met alle toewijding van hun hart, maar hadden nog geen licht over Uw opstanding.

Maar de grootste droefheid voor Zijn trouwe volgelingen moet wel de uitroep van de Heer zijn geweest, en allen die bij het kruis stonden moeten die hebben gehoord: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?' Deze woorden gaven uitdrukking aan Zijn onmetelijke zielensmart, toen Hij de bittere beker dronk van het oordeel van God. Maar daardoor verheerlijkte Hij God op het hoogst, en werd Hij het zoenoffer voor de zonden van Zijn volk en ook voor de hele wereld.

Nu de dood was ingetreden, was er nog één ding dat ze zagen, namelijk Zijn begrafenis. De profeet had gezegd dat men Zijn graf bij de goddelozen had gesteld. En zo zou het ook zijn gegaan, als het aan de vijanden had gelegen. Maar God had dit anders besloten, want Hij was bij de rijke in Zijn dood (Jes. 53:9). Jozef van Arimatea, die in het geheim een discipel van Jezus was, was het uitverkoren werktuig om de wil van God in deze zaak te vervullen. Nadat hij het lichaam van de Heer van Pilatus had gekregen, wikkelde hij het eerbiedig in rein, fijn linnen 'en legde het in zijn nieuw graf, dat hij in de rots had uitgehouwen; en

¹ In Matteüs wordt dit gezegd in verband met de heiligen die uit de graven gingen na de opstanding van de Heer. Maar toch zegt hij uitdrukkelijk dat de hoofdman en zij die met hem Jezus bewaakten, deze aardbeving zagen.

na een grote steen voor de ingang van het graf gewenteld te hebben ging hij weg. Nu waren daar Maria Magdalena en de andere Maria, gezeten tegenover het graf' (Matt. 27:60-61). En zoals Marcus zegt, ze zagen 'waar Hij gelegd was' (Marc. 15:47) .

Maria Magdalena was dus trouw in haar toewijding aan Christus, zowel tijdens Zijn leven, tijdens Zijn lijden op het kruis, alsook na Zijn sterven. Hij was werkelijk haar leven. En toen die grote steen voor de ingang van het graf was gewenteld, was de Zon van haar ziel ondergegaan. Hij was de enige schat die ze bezat. Nu ze Hem niet meer zag, was de wereld werkelijk een woestijn voor haar geworden, waarop het oordeel van God rustte. Want Hij was werkelijk alles voor haar. Toen Zijn lichaam dus in het graf was gelegd, had zij – wat de wereld betrof – alles verloren.

Het was misschien donker in haar hart. Maar ook al was ze teleurgesteld in haar verwachtingen, haar liefde voor de gestorven en begraven Heiland was toch onuitblusbaar. God had die gevoelens in haar hart gewerkt. Daardoor zou haar smart worden verlicht en zou ze door Gods goedheid toch licht en hoop hebben voor de toekomst. Hoe de redding tot stand zou komen wist ze niet, en misschien verwachtte ze die ook niet. Maar ze had Hem lief, die nog steeds haar Heer was. En dat was alles voor God, en ook voor Maria Magdalena. Wij worden niet gevoed door licht, maar door liefde. En Maria had veel lief, omdat haar veel vergeven was. Hoe meer we dus beseffen uit welke toestand we zijn verlost, des te sterker en vuriger zal ook onze liefde voor de Verlosser zijn.

3. De ontmoeting met de opgestane Heer

Na de eerbiedige begrafenis van het lichaam van de Heer door Jozef van Arimatea, gingen Maria Magdalena en de vrouwen die met Hem uit Galilea waren gekomen – die hadden gezien hoe Zijn lichaam gelegd werd (vgl. Luc. 23:55-56 met Marc. 15:47; 16:1) – terug om specerijen en balsems te bereiden. Maar op de sabbat rustten zij volgens het gebod. Drie dingen blijken heel duidelijk hieruit: (1) in de eerste plaats hun liefde voor Christus; (2) in de tweede plaats dat de verwachting van de opstanding niet bij hen leefde; (3) en ten slotte hun oprechte vroomheid, die bleek uit hun onderwerping aan het Woord van God.

Ze verlangden ernaar het lichaam van onze Heer te zalven met de bewijzen van hun vurige liefde. Maar omdat de sabbat snel aanbrak², wachtten deze vrouwen – van wie Maria Magdalena de voornaamste was – in gehoorzaamheid aan het sabbatsgebod, voordat ze hun plan uitvoerden om het lichaam van de Heer te zalven. Maar ‘toen de sabbat voorbij was, kochten Maria Magdalena, en Maria, de moeder van Jakobus, en Salome specerijen om Hem te gaan zalven. En zeer vroeg op de eerste dag van de week kwamen zij bij het graf, toen de zon was opgegaan’ (Marc. 16:1-2). Of zoals Matteüs het zegt: ‘En laat na de sabbat, tegen het aanbreken van de eerste dag van de week’ (Matt. 28:1); of zoals Johannes vermeldt: ‘toen het nog donker was’ (Joh. 20:1).

Deze mededelingen bewijzen de vurige liefde van deze vrouwen voor de Persoon van Christus, die ze kenden en waren gevolgd. Ze wisten zich door onverbreekbare banden met Hem verbonden, vanwege de genade die ze uit Zijn hand hadden ontvangen. Niets kon dus kostbaar genoeg zijn in hun ogen om Zijn lichaam te zalven. En daarom zien we hen met zo'n ijver in alle vroegte op weg gaan, die eerste dag van de week, terwijl ze geen enkel vermoeden hadden van de verrassing die hun wachtte.

Hun eerste probleem brachten ze als volgt tot uitdrukking: ‘Wie zal voor ons de steen van de ingang van het graf afwentelen? En toen zij opkeken, zagen zij dat de

² We moeten bedenken dat de Heer op vrijdag werd gekruisigd en dat de sabbat begon op de avond van die dag, bij zonsondergang. Als het negende uur dus drie uur 's middags was, moet Jozef heel snel hebben gehandeld om toestemming van Pilatus te krijgen om het lichaam van Jezus van het kruis af te nemen, het in fijn linnen te wikkelen en de begrafenis zelf uit te voeren voor het begin van de sabbat. Lucas duidt dit ook aan met de woorden: '(...) en de sabbat brak aan' (Luc. 23:54).

steen was afgewenteld, want hij was zeer groot' (Marc. 16:3-4). Er is een bijzonderheid in Marcus waarop we willen wijzen, voordat we verder gaan met de overdenking van wat Johannes vertelt. Marcus zegt namelijk met nadruk dat zij *in het graf gingen*, toen ze zagen dat de steen was afgewenteld: 'En toen zij in het graf waren gegaan, zagen zij een jongeman zitten aan de rechterkant, bekleed met een lang wit kleed, en zij ontstelden' (Marc. 16:5). Toen deze 'jongeman' hun vrees zag, zei hij direct: 'Wees niet ontgaan'. En nadat hij hun had uitgelegd dat de Heer was opgestaan, gaf hij hun de opdracht met die blijde boodschap naar Zijn discipelen en naar Petrus te gaan en te zeggen dat de Heer hun vooringang naar Galilea. En hij voegde er nog aan toe: '(...) daar zult u Hem zien, zoals Hij u heeft gezegd' (Marc. 16:7). In hoeverre ze die opdracht uitvoerden, wordt hier niet verteld. Het enige dat we horen³, is dat ze naar buiten gingen en van het graf wegluchtten, omdat beving en ontzetting hen hadden bevangen; ze zeiden niemand iets, want ze waren bang.

Omdat Maria Magdalena zelf nu ons onderwerp is, willen we bezien op welke bijzondere wijze Johannes deze gebeurtenissen beschrijft. Want de Geest van God houdt Zich in dat evangelie speciaal met haar bezig, en geeft veel onderwijs in verband met haar ervaringen op die gedenkwaardige dag. Het eerste waarbij we worden bepaald, is dat Maria Magdalena snel wegliep toen ze zag dat de steen van het graf was weggenomen. Ze ging naar Simon Petrus en de andere discipel die Jezus liefhad, en zei tegen hen: 'Zij hebben de Heer weggenomen uit het graf, en wij weten niet waar zij Hem hebben gelegd' (Joh. 20:2). Ze had nog geen licht gekregen over de opstanding. Haar hart had maar één doel, en nu ze de Heer moest missen was ze vol onuitsprekelijk verdriet. Of beter gezegd, ze stortte haar hart uit door deze ontroerende woorden uit te spreken, waarmee ze uitdrukking gaf aan haar troosteloosheid. Ze hadden de Heer weggenomen uit het graf, 'en wij weten niet waar zij Hem hebben gelegd'.

Petrus en de andere discipel gingen daarop snel naar het graf om zelf de waarheid van dit bericht vast te stellen. Petrus werd zoals gewoonlijk gekenmerkt door zijn vurigheid, maar hij bereikte het laatst het graf, want de andere discipel liep sneller dan hij en kwam het eerst bij het graf. Hij ging er echter niet in, maar Petrus wel: 'Simon Petrus nu kwam ook achter hem aan en hij ging het graf binnen en zag de doeken liggen en de zweetdoek die op Zijn hoofd was geweest, niet bij de doeken liggen, maar op één plaats afzonderlijk samengerold' (Joh.

³ Maar zie Marcus 16:9-10, hoewel dit betrekking moet hebben op een later tijdstip van de dag.

20:6-7). Alles sprak van orde en rust. Maar we lezen niets van Petrus' gedachten, hoewel uit de tegenstelling met zijn metgezel blijkt dat hij nog niet geloofde. Maar toen ging ook de andere discipel naar binnen, die het eerst bij het graf was gekomen, 'en hij zag en geloofde. Want zij kenden de Schrift nog niet, dat Hij uit de doden moest opstaan' (Joh. 20:8-9). De andere discipel, Johannes, geloofde dus wat hij zag door het getuigenis dat van het lege graf uitging. Hij zag het met zijn ogen.

Maar dit geloof bleef verder zonder uitwerking, want in het volgende vers lezen we dat ze weer naar huis gingen. Ze hadden gezien dat het graf leeg was, en Johannes had dat als een bewijs aangenomen. Toch gingen ze weer weg naar hun eigen huis. Zeker hadden deze discipelen de Heer ook lief. Maar ze werden aangetrokken *door hun huis*. Ze zochten daar hun toevlucht op dit belangrijke moment van de heilsgeschiedenis. Geloof op grond van de dingen die men ziet, of verstandelijke overtuiging, is altijd krachteloos. Het houdt zich bezig met de waarheid, maar leidt nooit tot Christus Zelf. De ervaringen van de discipelen worden hier genoemd om de grotere toewijding van Maria Magdalena des te sterker te doen uitkomen.

Het contrast met de handelwijze van de beide discipelen wordt duidelijk gemaakt door de woorden: 'Maria nu stond buiten bij het graf te wenen' (Joh. 20:11). Zij ging niet naar huis, zoals de twee discipelen. Ze kon het niet, hoe bedroefd ze ook was. Haar hart bond haar aan de plek waar ze het kostbare lichaam van haar Heer voor het laatst had gezien. Het was inderdaad voor haar zo dat de hele wereld, zonder Jezus, niets dan een leeg graf was. Maar haar hart was nog leger. Ze bleef daar bij het graf, waar de Heer die ze liefhad had gelegen. Ze kon niet getroost worden, omdat Hij er niet meer was. Het was inderdaad het donkerste moment van haar leven. Ze leerde daar wat het was om met Christus gestorven te zijn.

Maar de Meester, die was opgestaan uit de doden, had Zijn oog op haar gericht en wachtte alleen op het passende moment om haar tranen af te wissen door Zichzelf aan haar te openbaren. Nog één ding ging vooraf aan die zegen, namelijk de ontmoeting met de engelen: 'Terwijl zij dan weende, bukte zij zich voorover in het graf en zag twee engelen in witte kleren zitten, één aan het hoofd en één aan de voeten, waar het lichaam van Jezus had gelegen; en die zeiden tot haar: Vrouw, waarom ween je? Zij zei tot hen: Omdat zij mijn Heer hebben weggenomen en ik weet niet waar zij Hem hebben gelegd' (Joh. 20:11-13). Het is opvallend hoe haar hart vervuld is van de Heer. Slechts één gedachte hield haar bezig, namelijk dat ze Hem kwijt was. Ze was werkelijk doof en blind voor alle andere dingen, want zonder Hem bezat ze absoluut niets. En zo intens was haar toewijding aan Christus, dat ze net deed alsof niemand anders op aarde Hem

liefhad en alsof zij alleen aanspraak op Hem kon maken. Tegen de discipelen zei ze 'de Heer', maar tegen de engelen zei ze 'mijn Heer'. Zo is de liefde, want ze is sterk als de dood. Haar naijver is even hard als het graf, dat zijn bezit opeist en met niemand rekening houdt. Zo'n liefde kan niet worden uitgeblust. Ja, rivieren kunnen ze niet wegspoelen (zie Hoogl. 8:6-7).

Wat zal de Heer dankbaar zijn geweest voor deze bewijzen van de standvastige liefde van Maria. Hij heeft die zeker bijzonder gewaardeerd. Hij trok Zich haar lot aan en voelde met haar mee in het verdriet. Hij stond al klaar om haar te geven: 'sieraad in plaats van as, vreugdeolie in plaats van rouw, een lofgewaad in plaats van een benauwde geest' (Jes. 61:3). Toen zij dan ook antwoord had gegeven op de vraag van de engelen, keerde zij zich om 'en zag Jezus staan; en zij wist niet dat het Jezus was' (Joh. 20:14). Ze was zo in beslag genomen door haar verdriet en haar gedachten, dat ze de Meester niet herkende. Degene naar Wie ze verlangde, stond voor haar, maar ze zag Hem niet. Het was niet zo dat haar ogen werden gehouden zodat ze Hem niet herkende, zoals bij de Emmaüsgangers het geval was. Maar ze dacht op dat moment alleen aan Hem als de Gestorvene, die was weggenomen uit het graf. Ze werd teveel in beslag genomen door haar eigen gedachten om aan iets anders te denken. Daar stond Jezus voor haar ogen, en ze wist niet dat Hij het was. Zijn wijzelf ook niet vaak in zo'n toestand? Te midden van grote teleurstellingen of moeiten is de Heer dichtbij ons gekomen, en we hebben Hem niet herkend. In plaats van Hem welkom te heten, lijken we op de discipelen die schreeuwden van angst en dachten dat ze een spook zagen, toen ze Jezus op de zee zagen wandelen. We kunnen dus begrijpen hoe het kwam dat Maria Hem niet herkende.

Maar Zijn hand was ook in dit alles. Want Hij zocht dit schaap van Zijn kudde, en wilde haar bij haar naam noemen. En door genade was ze bereid om naar die bekende stem te luisteren. Jezus kwam tussenbeide en zei tegen haar: 'Vrouw, waarom ween je? Wie zoek je?' De engelen hadden alleen gezegd: 'Waarom ween je?' Maar de Heer voegde eraan toe: 'Wie zoek je?' Want *Hij* was in staat de innige wens van haar hart te vervullen. De engelen konden haar niet geven wat zij zocht. Maar daar was de Heer Zelf! Hij stond vóór Maria, maar toch herkende zij Hem niet.

Als we teveel met onze eigen gedachten bezig zijn, raken we verblind. Het brengt ons tot ongelooft. Zo was het ook bij Maria Magdalena. Ze dacht dat Hij de tuinman was en zei tegen Hem: 'Heer, als u Hem weggedragen hebt, zeg mij waar u Hem gelegd hebt en ik zal Hem wegnemen' (Joh. 20:15). Er is vaak op gewezen dat Maria zo vol was van Degene die ze zocht, dat ze niet aan de mogelijkheid dacht dat iemand niet wist Wie ze zocht. Geweldige toewijding! Er was niemand

anders voor haar op aarde, ze dacht alleen aan Hem. Daarom was het voor haar niet nodig te zeggen Wie Hij was. Verder kunnen we nog opmerken dat er geen onmogelijkheden voor haar liefde bestonden. Ze was misschien zwak, maar toch zei ze dat ze Hem zou wegnemen en wegdragen. Laten we méér van die liefde tonen, die zich door onverbreekelijke banden met Hem verbonden weet, en die ons bereid maakt en zelfs met blijdschap vervult om elke last te dragen die Hij ons oplegt.

De Heer had geen groter bewijs van toewijding kunnen verwachten. Hij kende haar hart, maar Hij verheugde Zich, toen bleek wat Hij door Zijn liefde in haar had bewerkt. Daarom wachtte Hij totdat Maria als het ware al haar liefde had getoond, voordat Hij Zichzelf aan haar openbaarde en haar droefheid veranderde in blijdschap. Dat ogenblik was nu gekomen en door één woord, het noemen van haar naam, verdreef Hij de duisternis uit haar bedroefde ziel. Het werd plotseling licht voor haar, nu het licht van Zijn tegenwoordigheid haar bestraalde. Hij was de goede Herder, en als de goede Herder had Hij Zijn leven gegeven voor de schapen. Maar omdat Hij de goede Herder is, roept Hij Zijn schapen ook bij hun naam en leidt ze uit. Zo riep Hij ook Maria bij haar naam, zoals we hier lezen: 'Jezus zei tot haar: Maria!' Dat ene woord – dat werd uitgesproken op een manier zoals alleen Hij dat kon doen – trof haar tot in het diepst van haar hart. Het verdreef alle nevels van het ongelooft, verloste haar van al haar eigen gedachten en openbaarde Christus aan haar als opgestaan uit de doden.

Wat een geweldige verandering! Het ene ogenblik was ze nog vol droefheid, een droefheid die alleen kon worden afgemeten naar de kracht van haar liefde. Maar nu zijn haar tranen plotseling afgewist doordat Hij Zichzelf aan haar openbaart. Zijn roepstem werd ook onmiddellijk beantwoord. Want zij keerde zich om en zei tegen Hem in het Hebreeuws: 'Rabboeni – dat wil zeggen: Meester!' (Joh. 20:16). Zo is het altijd als iemand Zijn roepstem hoort. Zijn stem heeft goddelijk gezag, het is de openbaring van de Persoon die spreekt. Toen de Heer Jezus Simon Petrus riep en Andreas, zijn broer, terwijl ze het net uitwierpen in de zee, verlieten ze onmiddellijk hun netten en volgden Hem. Want Hij die hen riep, en die hier Maria Magdalena riep, trok hen met de koorden van Zijn liefde; en zij konden alleen maar volgen. Wat een heerlijk moment als de roepstem van Jezus ons hart raakt!

4. De boodschapster van de opgestane Heer

Voordat we ingaan op de opdracht die Maria Magdalena van de Heer kreeg (Joh. 20:17-18), is het nodig in het kort haar positie te omschrijven. Voordat de opgestane Heer Zich aan haar had geopenbaard, vertegenwoordigde zij het Joodse overblijfsel van die dagen – dat wel aan de Heer was toegewijd, maar nog niet de kracht van Zijn opstanding kende. Maria Magdalena stond alleen in haar liefde. Juist de kracht van haar toewijding maakte dat ze alleen kwam te staan. Niet dat zij de enige persoon was die behouden was, maar zij was de enige die Jezus zocht, ook al zocht zij Hem ten onrechte onder de doden. Maar zij alleen zocht Hem echt, omdat zij Hem liefhad, terwijl het getuigenis van Zijn heerlijkheid als de Opgestane deze duistere wereld nog niet verlichtte. Haar liefhebbende hart hield zich met Hem bezig, terwijl er nog niemand was die in het openbaar van Hem getuigde. Daarom openbaarde de Heer Zich het eerst aan haar, nadat Hij was opgestaan uit de doden.

De boodschap die de Heer aan Maria meegaf, maakt duidelijk waarom zij Hem toen niet kon aanraken. Ze moet een bepaald gebaar hebben gemaakt en haar hand hebben uitgestoken, alsof zij de opgestane Heer voortaan als de Messias op aarde zou bezitten⁴. Maar Hij was nu niet gekomen om Zijn Koninkrijk op aarde op te richten, want Hij was nog niet opgevaren naar Zijn Vader – zoals Hij tegen Maria zei. Voordat Hij Zijn heerlijkheid hier op aarde openbaarde, wilde Hij de Zijnen met Zich verbinden in Zijn eigen hemelse positie. In Johannes 12 had Hij gezegd dat het tarwegraan geen vrucht zou dragen, als het niet in de aarde viel en stierf. Daarom was Hij gestorven, en als resultaat van Zijn verlossingswerk plaatst Hij de Zijnen nu in Zijn eigen hemelse relatie: ‘Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader, en Mijn God en uw God’ (Joh. 20:17). We krijgen hier dus al een glimp van het doel van Gods raadsbesluiten, nl. om Zijn kinderen gelijkvormig te maken aan het beeld van Zijn eigen Zoon. De Zoon had Hem verheerlijkt hier op aarde en had het werk volbracht dat Hij Hem te doen gegeven had, en daarom zou Hij nu als Mens – als de Man van Gods raadsbesluiten – aan Gods rechterhand worden verheerlijkt.

Van deze grote waarheden zou Maria Magdalena de boodschapster worden, want de Heer gaf haar de opdracht: ‘(...) maar ga heen naar Mijn broeders’. Voordat ze

⁴ Dit verschil in het karakter van de evangeliën verklaart waarom in Matteüs wordt gezegd dat de vrouwen de voeten van Jezus grepen en Hem huldigden. Want hier wordt Hij juist voorgesteld als de Messias van Israël.

hun die boodschap kon overbrengen, moest ze enigermate de betekenis ervan begrijpen. Ze moest leren begrijpen dat ze Christus nu niet langer naar het vlees zou kennen. Hoewel ze Hem zo had gekend, zou ze Hem voortaan niet meer zo kennen. Want de oude dingen waren voorbijgegaan en alles was nieuw geworden (2 Kor. 5:16-17). Ze zou haar Heer nooit meer op aarde volgen, zoals ze dat tot nu toe had gedaan. Maar ze zou het heerlijke voorrecht hebben Hem te volgen naar de plaats die Hij nu ging innemen. Maria zou de Heer dus niet meer kennen als Mens op aarde, maar als de *hemelse* Mens – verheerlijkt aan Gods rechterhand. Niet dat ze het allemaal begreep op dit moment, want de Heilige Geest was nog niet gekomen. Maar toch kunnen we er zeker van zijn dat haar hart helemaal openstond voor wat de Heer haar wilde zeggen. Hoe het ook zij, of ze veel of weinig van de woorden van de Heer heeft begrepen, ze voerde haar opdracht onmiddellijk uit: 'Maria Magdalena ging de discipelen berichten dat zij de Heer gezien en dat Hij haar dit gezegd had' (Joh. 20:18).

Het was zeker een voorrecht zo'n boodschap te mogen overbrengen. Dat Maria Magdalena dit ook op prijs stelde, bleek uit het feit dat ze haar opdracht snel en nauwkeurig uitvoerde. Waarom was ze zo geschikt voor deze taak? Allereerst doordat ze Christus liefhad. Hij alleen was het Voorwerp van haar liefde en, door die liefde gedreven, voerde ze deze taak uit. Maar verder voldeed ze ook aan de eisen waaraan een waarachtige getuige moest beantwoorden, wat betreft het zien en het horen (vgl. Joh. 3:11; 1 Joh. 1:3). Ze was dus geschikt om tegenover de discipelen te getuigen van wat ze gezien en gehoord had.

Misschien mogen we nog enkele woorden wijden aan de betekenis van de boodschap die ze moest overbrengen. Tot op dat moment had de Heer de discipelen nooit Zijn *broeders* genoemd, wel Zijn *dienstknechten* en *vrienden*. Maar op grond van Zijn dood en opstanding kon Hij hen nu op hetzelfde terrein plaatsen: dat van de opstanding, waarop Hij Zich bevond. 'Ik vaar op naar Mijn Vader'. Met die woorden wilde Hij de discipelen leren dat het terrein van de nieuwe relatie waarin Hij hen had gebracht de hemel was. Ze hadden Hem tot nu toe gekend en liefgehad en ze waren Hem gevolgd hier op aarde. Al die tijd verkeerden ze in de positie van een aards volk, wat de raadsbesluiten van God met betrekking tot hen ook mochten zijn. Maar nu moesten ze de positie van hemelse heiligen leren kennen en innemen, op grond van hun nauwe verbondenheid met de Opgestane. De plaats en de relatie die Christus Zelf innam na Zijn opstanding uit de doden en Zijn hemelvaart, is bepalend voor de positie van allen die Hem toebehoren. Zijn positie is kenmerkend voor die van ons. Dat is de betekenis van de boodschap die Maria Magdalena moest overbrengen.

Met andere woorden, alleen in de opgestane en verheerlijkte Christus kunnen we zien wat Gods raadsbesluiten zijn met betrekking tot Zijn verlostten. Want zoals de Hemelse is, zo zijn ook de hemelsen. En zoals wij het beeld van de stoffelijke (d.i. Adam) gedragen hebben, zo zullen wij ook het beeld van de Hemelse dragen (1 Kor. 15:48-49). En in overeenstemming met die heerlijke waarheid zegt de apostel Paulus: 'Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus' (Ef. 1:3). Hij zet dan verder uiteen dat al de zegeningen die ons deel zijn geworden, verband houden met deze beide namen van God: de *God* en *Vader* van onze Heer Jezus Christus. En dat de gelovigen als gevolg van die raadsbesluiten in dezelfde positie en relatie zijn gebracht, die Christus Zelf inneemt. Wat een onuitsprekelijke genade! Hoe nauw zijn wij hierdoor verbonden aan het hart van God en het hart van onze gezegende Heer en Heiland.

In Johannes 20 lezen we verder niets meer over Maria Magdalena. Maar er zijn nog twee dingen op te merken. Allereerst het resultaat van haar boodschap, en in de tweede plaats wat er verder met haar gebeurde. Het gevolg van haar boodschap was dat de discipelen bijeenkwamen – inderdaad in zwakheid en met vrees voor de Joden. Maar toch kwamen ze samen en de deuren waren gesloten, gesloten voor de vijandschap van mensen. Ze sloten de wereld buiten. Ze vormden een nieuwe, hemelse kring: de Gemeente. Zo waren ze bijeen op die avond, de avond van die bijzondere dag, een *nieuwe dag*, de eerste dag van de week. Toen kwam Jezus en stond in het midden en zei tegen hen: 'Vrede voor u!' En nadat Hij dit had gezegd, toonde Hij hun Zijn handen en Zijn zijde. De discipelen dan verblijdden zich toen zij de Heer zagen (Joh. 20:19-20).

Zo vervulde de Heer de kring van de Zijnen met vrede, de vrede die Hij tot stand had gebracht door Zijn werk en die Hem terugbracht uit de doden. Hij had God verheerlijkt en vrede gemaakt door het bloed van Zijn kruis. Hij schonk hun nu Zijn eigen plaats en Zijn gezegende nabijheid. Ze hadden vaak het voorrecht gehad in Zijn tegenwoordigheid te zijn gedurende Zijn leven; maar nu leerden ze Hem op een nieuwe wijze als de Opgestane kennen, hoe zwak hun inzicht ook mocht zijn. Hij bewees Zelf dat Hij werkelijk was opgestaan, doordat Hij hun in Zijn nederige goedheid Zijn handen en Zijn zijde toonde. Ze hadden tot op zekere hoogte Zijn liefde gekend. Maar nu zagen ze dat die liefde sterker was dan de dood en dat ze voor eeuwig met Hem waren verbonden. Daarom verheugden ze zich toen ze de Heer zagen.

Het tweede punt is wat er verder met Maria Magdalena gebeurde. Het antwoord is dat we haar uit het oog verliezen, doordat ze haar plaats innam in de Gemeente. Ze behoorde tot dat gezegende gezelschap waarvan de Heer het

Middelpunt is, en waar alles wat van de mens is verdwijnt. In de kring van de Gemeente van God verliest iedereen zijn vroegere bestaan. Hij behoort tot degenen die geheiligd zijn, onder wie geen Jood of Griek is, besnijdenis en onbesnedenheid, barbaar, Scyth, slaaf of vrije; maar Christus is alles en in allen (Kol. 3:11). Wat heerlijk is het dat iedere gelovige zichzelf zo mag verliezen, daar waar Christus alleen de eerste plaats inneemt en waar Zijn heerlijkheid schittert!

Oude Sporen 2017

